

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum sit necessarium, quòd homo confiteatur propio sacerdoti? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Utrum sit necessarium quod homo confiteatur proprio sacerdoti ?

31

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod non sit necessarium, quod homo confiteatur proprio sacerdoti. Gregor. * enim dicit, Apostolico moderate & pietatis officio à nobis constitutum est, quod sacerdotibus monachis Apostolorum figuram tenentibus liceat prædicare, baptizare, communionem dare, pro peccatoribus orare, pœnitentiam imponere, acque peccata solvere. Sed monachi non sunt proprii sacerdotes aliquorum, cum non habeant curam animarum. Ergo cum confessio fiat propter absolutionem, sufficit quod fiat cuicumque sacerdoti.

¶ 2 Præterea, Sicut sacerdos est minister huius sacramenti, ita & Eucharistiæ. Sed quilibet sacerdos potest Eucharistiam conficere. Ergo quilibet sacerdos potest sacramentum pœnitentiæ ministrare. Ergo non oportet quod fiat proprio sacerdoti.

¶ 3 Præterea, Illud ad quod determinate tenemur, non est in nostra electione constitutum. Sed sacerdos cui confiteri tenemur, est in nostra electione constitutus: ut patet per August. * in littera. Dicit enim, Qui vult confiteri peccata, ut inueniat gratiam, querat sacerdotem, qui sciat solvere & ligare. Ergo videtur, quod non sit necessarium proprio sacerdoti confiteri.

¶ 4 Præterea, Quidam sunt, sicut Papa, & Prælatus, qui non videntur habere proprium sacerdotem, cum non habeant superiorem. Sed isti tenentur ad confessionem. Ergo non semper tenetur homo confiteri proprio sacerdoti.

¶ 5 Præterea, Illud quod est institutum pro charitate, contra charitatem non militat, ut Bernard. * dicit. Sed confessio quæ pro charitate instituta est, contra charitatem militaret, si homo ad confitendum proprio sacerdoti esset obligatus: ut puta, si peccator sciat sacerdotem suum hæreticum, aut sollicitorem ad malum,

*Refertur
16. q. 1. c.
ex auct.*

*in lib. de
vera &
falsa pœ-
nit. c. 10.
à med. to.*

*4. q. 4.
Sent. d. 17
§. 1. E.*

** in lib.
de disp. et præcep.
no remo-
tè à prin.*

F 3 malum,

malum, aut fragilem, qui ad peccatum, quod confitetur, sit pronus: vel si reuelator esse confessionis probabiliter existimetur: vel si peccatum commissum sit, de quo quis confiteri debet. Ergo videtur, quod non semper oporteat confiteri proprio sacerdoti.

¶ 6 Præterea, In eo quod est necessarium ad salutem, non sunt homines arctandi, ne impediantur à via salutis. Sed magna arctatio videtur, si oporteat vni homini confiteri de necessitate: & per hoc multi possent à confessione retrahi, vel timore verecundia, vel aliquo alio huiusmodi. Ergo confessio sit de necessitate salutis, non debent homines ad hoc arctari (vt videtur) quod proprio sacerdoti confiteantur.

* In Cōc. SED contra est, Decret. Innocen. * qui in illis quod omnes vtriusque sexus semel in anno proprio sacerdoti confiteantur.

¶ Præterea, Sicut Episcopus se habet ad diocesim suam, ita sacerdos ad suam parochiam. Sed licet vni Episcopo in diocesi alterius, Episcopo officium exercere: secundum statuta canonica. Ergo non licet vni sacerdoti parochianum alteri audire.

RESPONDEO dicendum, quod alia sacramenta non consistunt in hoc, quod ad sacramentum cedens, aliquid agat, sed solum vt recipiat. patet in Baptismo & huiusmodi. Sed actus recipiendi requiritur ad percipiendam vtilitatem sacramenti in eo, qui est suæ voluntatis arbiter constitutus quasi remouens prohibens, scilicet fictionem in penitentia, actus accedentis ad sacramentum est de substantia sacramenti: eo quod confessio & satisfactio sunt penitentia parses sunt actus penitentis. Actus autem nostri, in nobis principium habeant, non possunt ab alijs dispensari nisi per imperium. Vnde videtur quod ille, qui dispensator huius sacramenti

lib. 5. tit. 38. c. 12. ¶ Id habetur de Penitentia. d. 6. c. 2. post med. c. 9. q. 2. c. 1. 3. c. 7. ex Cōc. An. rito. cano. 23. c. 22.

stituitur, sit talis, qui possit imperare aliquid agendum. Imperium autem non competit alicui in alium, nisi qui habet super eum iurisdictionem. Et ideo de necessitate huius sacramenti est, non solum ut minister habeat ordinem, sicut in alijs sacramentis: sed etiam ut habeat iurisdictionem. Et ideo sicut ille, qui non est sacerdos, non potest hoc sacramentum conferre: ita nec ille, qui non habet iurisdictionem. Et propter hoc oportet sicut sacerdoti, ita proprio sacerdoti confessionem fieri. Cum enim sacerdos non absoluat nisi ligando ad aliquid faciendum, ille solus potest absolvere, qui potest per imperium ad aliquid faciendum ligare.

Ad primum ergo dicendum, quod Gregorius ** 101. tit. in arg.* loquitur de illis monachis, qui iurisdictionem habent, vepote quibus alicuius parochie cura est commissa: de quibus aliqui dicebant, quod ex hoc ipso quod monachi erant, non poterant absolvere, & peccentias iniungere: quod falsum est.

Ad secundum dicendum, quod sacramentum Eucharistie non requirit imperium in aliquem hominem: secus autem est in hoc sacramento, ut dicitur **: & ideo ratio non sequitur. Et tamen non licet Eucharistiam ab alio, quam a proprio sacerdote accipere, quamvis verum sit sacramentum, quod ab alio percipitur.* *in 10. ar.*

Ad tertium dicendum, quod electio discreti sacerdotis non est nobis commissa, ut ex nostro arbitrio facienda: sed de licentia Superioris, si forte proprius sacerdos esset minus idoneus ad apponendum peccatis salutare remedium.

Ad quartum dicendum, quod quia prelati incumbunt sacramenta dispensare, quæ non nisi mundi curare debent: ideo concessum est eis a iure **: ut dicitur in De cr. l. 3. ti. 38. c. 16.* quod possint sibi eligere proprios sacerdotes superiores, qui quantum ad hoc, sunt eis superiores: quod etiam vnus medicus ab alio curatur, non in

F 4 qua-

quantum medicus, sed in quantum infirmus. Ad quintum dicendum, quod in casibus illis, quibus probabiliter timet penitentem periculum vel sacerdoti ex confessione, quam ei faceret, recurrere ad Superiorem, vel ab eodem petere licentiam alteri confitendi. Quod si licentiam habere non possit, idem est iudicium, quod de illo non habet copiam sacerdotis: unde magis debet gerere laicum cui confiteatur. Nec in hoc traditur aliquis præceptum Ecclesiæ: quia præcepta iuris positivi non se extendunt ultra intentionem præcipientis, quæ est finis præcepti: hic autem charitas, secundum Apostolum*. Nec etiam iniuria fit sacerdoti: quia privilegium meretur tere, qui concessa sibi ab utitur potestate.

1. Tim. 2.

Ad sextum dicendum, quod in hoc quod proprio sacerdoti confiteri, non ardetur via, sed sufficiens ad salutem via statuitur. Peccatum sacerdos, si non esset facilis ad præbendam licentiam alteri confitendi: quia multi sunt ad se firmi, quod potius sine confessione morerentur tali sacerdoti confiterentur. Unde illi, qui sumis solliciti, ut conscientias subditorum, per confessionem sciunt, multis laqueum damnationis faciunt; & per consequens, sibi ipsis.

ARTIC. V.

Vtrum aliquis possit alteri, quam proprio sacerdoti confiteri, ex privilegio vel mandato superioris?

32
Extrav.
vas ele-
ctionis
tit. de ha-
ret. inter
symones.

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod non possit aliquis alteri, quam proprio sacerdoti confiteri, etiam ex privilegio vel mandato superioris. Quia non potest aliquod privilegium in præiudicium alterius. Sed hoc esset in præiudicium proprii sacerdotis, si alius confessionem sui audiat. Ergo non potest per privilegium licentiam vel mandatum superioris obtineri.

¶ 2. Præterea, illud per quod impeditur